

DASHURIA E PAPËRSHKRUAR E PERËNDISË

Nëse nuk do të studionim dashurinë e madhe të Perëndisë, do të anashkalojmë një nga mësimet më të rëndësishme të Biblës. Në shumë pjesë të Biblës njerëzit nxiten që t'i kushtojnë vëmendjen e duhur dashurisë së Perëndisë së plotfuqishëm.

Unë do të kujtoj mirësinë e Zotit, lavdimet e Zotit për gjithçka që na ka dhënë si dhe mirësinë e madhe që i ka siguruar shtëpisë së Izraelit sipas dhembshurisë së Tij dhe sipas dashamirësisë së Tij të madhe (Isaia 63:7).

Por Perëndia e tregon dashurinë e Tij ndaj nesh në atë që, kur ende ishim mëkatarë, Krishti vdiq për ne (Romakëve 5:8).

Në këtë është dashuria: jo se ne e kemi dashur Perëndinë,...por që ai na ka dashur ne dhe dërgoi Birin e Tij për shlyerjen e mëkateve tona (1 Gjon 4:10).

Këto pjesë, si dhe shumë të tjera, tregojnë se dashuria e Perëndisë për njeriun është në qendër të Biblës. Dashuria e Perëndisë duket në jetën e çdo njeriu, por në mënyrë të veçantë ajo duket në jetën e anëtarëve të kishës së Tij.

Në qoftë se një njeri nuk e kupton dashurinë e Perëndisë, atëherë ky njeri nuk e njeh Perëndinë plotësisht. Dashuria e Perëndisë jepet në Bibël si një dashuri që është më e madhe se dashuria e nënës për fëmijën e saj (Isaia 49:15, 66:13). Dashuria e Perëndisë është pjesë e karakterit të Tij dhe nuk mund të ndryshojë nga asgjë që ne mund të bëjmë

(Osea 11:1–4, 7–9). Shumë njerëz, nëse e kuptojnë ashtu si duhet dashurinë e Perëndisë, nuk kanë pse ta kalojnë jetën në frikë dhe duke u ndjerë fajtorë. Në të njëjtën kohë, shumë njerëz i keqinterpretojnë ato që Bibla thotë për dashurinë e Perëndisë dhe thonë se dashuria e Perëndisë është kaq e madhe, sa do të falë madje edhe ata që nuk i janë bindur kurrë vullnetit të Tij. Pra, si rrjedhim, ne kemi nevojë që të lejojmë Biblën që të na e shpjegojë dashurinë e Perëndisë.

DASHURIA E PAPËRSHKRUAR E PERËNDISË I ËSHTË SHFAQUR:

Gjithë botës

Dashuria e Perëndisë shfaqet në të gjithë botën. Dashuria e Tij duket në gjithë gjërat me frymë dhe pa frymë që na rrethojnë: «...Ai u jep të gjithëve jetë, hukatje dhe çdo gjë;...sepse në të ne jetojmë, lëvizim dhe jemi» (Veprat 17:25, 28). Davidi tha: «Zoti është i mirë me të gjithë dhe plot dhembshuri për të gjitha veprat e Tij» (Psalmeve 145:9). Dashuria e Tij shprehet në faktin se Ai ka bekuar çdo njeri në këtë botë me natyrën në të cilën ky njeri jeton (Mateu 5:45; Zanafilla 8:22; Psalmeve 104). Por shprehja më e mirë e dashurisë së Perëndisë për të gjithë njerëzimin është mënyra se si Perëndia vepron ndaj mëkatit që kishte zotëruar gjithë njerëzit: «Po kur u shfaq mirësia e Perëndisë, Shpëtimtarit tonë dhe dashuria e Tij për njerëzit,...Ai na shpëtoi» (Titit

3:4–5; gjithashtu shikoni te 2 Thesalonikasve 2:16). Çdo krijesë njerëzore e përjeton dashurinë e Perëndisë gjatë çdo dite të jetës së tij.

Ndjekësve të Tij besnikë

Dashuria e Perëndisë demonstrohet ndaj ndjekësve të Tij besnikë. Ata që pranojnë emrin e Perëndisë dhe i bashkangjiten familjes së Tij gjenden më afër dashurisë së Tij se çdo njeri tjetër (Psalmëve 103:13, 146:8). Kristianët besnikë duhet të jenë të sigurtë se pavarësisht nga shqetësimet, hallet, pengesat dhe të këqijat që ata ndeshin në jetë, dashuria e Perëndisë do të jetë me ta dhe do t'i ndihmojë të dalin fitimtarë mbi çdo gjë (Romakëve 8:38–39, 11:29; Ligji i Përtërirë 33:12).

SHEMBUJ TË DASHURISË SË MADHE TË PERËNDISË

Në Bibël ne gjejmë shumë shembuj që na tregojnë dashurinë e pamasë të Perëndisë për njerëzit. Në çdo rast të tillë ne kuptojmë përmasat e dashurisë së Perëndisë dhe kjo na ndihmon dhe na jep forcë që të jetojmë sipas mësimëve të Perëndisë. Le të shikojmë disa nga këta shembuj.

Kombi izraelit

Dashuria që Perëndia kishte për Izraelin tregon se Ai na do kaq shumë sa do të na ofrojë ndihmë dhe mbrojtje kur të kemi nevojë për to. Izraeli u zgjodh nga Perëndia si komb i favorizuar, jo sepse bëri ndonjë gjë që të meritonte këtë zgjedhje, por thjesht nga dashuria që Perëndia kishte për të. Moisiu tha për Izraelin: «Zoti nuk e ka vënë dashurinë e tij mbi ju, as nuk ju ka zgjedhur, sepse nuk ishit më të shumtë nga asnjë popull tjetër; ju ishit në fakt më i vogli i të gjithë popujve; por, sepse Zoti ju do» (Ligji i Përtërirë 7:7–8). Një nga pohimet më të qarta të Testamentit të Vjetër rreth dashurisë së Perëndisë për njerëzit e Tij të zgjedhur gjendet tek Osea 11:1–4:

Kur Izraeli ishte fëmijë, unë e desha dhe nga Egjipti thirra birin tim. Sa më shumë i thërrisnin profetët, aq më tepër janë larguar prej tyre, u kanë bërë fljime Baalëve dhe u kanë djegur temjan figurave të gdhendura. Unë vetë i mësova Efraimit të ecë, duke e mbajtur nga krahët; por ata nuk e kuptuan që unë po i shëroja. Unë i tërhoja me litarë të dashamirësisë njerëzore, me lidhje dashurie; isha për ta si ai që e ngre zgjedhën nga qafa e tyre dhe përulesha për t'u dhënë të hanë.

Mënyra se si njerëzit kanë reaguar ndaj dashurisë së Perëndisë gjatë historisë është me të vërtetë e trishtueshme. Njerëzit vazhdimisht i kanë kthyer kurrizin dashurisë së Perëndisë! Por, edhe pse ata e mohuan vazhdimisht Perëndinë, Ai prapë vazhdonte t'i donte dhe u bënte thirrje të ktheheshin tek Ai (Osea 6:4, 7:13, 11:8a). Nga ky shembull ne mësojmë se dashuria e Perëndisë nuk shteron madje as edhe nga fakti se njerëzit vazhdimisht e mohojnë Atë! Sidoqoftë, Bibla na mëson se dashuria e Perëndisë e ka një kufi. Edhe pse Perëndia është i duruar në dashurinë e Tij, kjo nuk do të thotë se Ai do të presë pafundësisht që njerëzit ta pranojnë këtë dashuri! Pasi njerëzit e kishin mohuar Perëndinë shumë herë, Osea profetizoi këtë: «Gjithë ligësia e tyre është në Gilgal; atje fillova t'i urrej;...nuk do t'i dua më;...Perëndia im do t'i hedhë poshtë» (Osea 9:15–17). Në qoftë se njeriu sot vazhdon ta refuzojë dashurinë e Perëndisë, atëherë Perëndia do t'i thotë: «Do të kthehem në vendin tim» (Osea 5:15). Unë dëshiroj që të gjithë ne të studiojmë me seriozitet këtë të vërtetë të rëndësishme: dashuria e Perëndisë e ka një kufi!

Jeta e Jezu Krishtit

Jezu Krishti është shembulli më i mirë i dashurisë së madhe të Perëndisë! (Lexo Gjoni 3:16; Romakëve 5:6–8.) Krishti erdhi në tokë për t'i shpjeguar Perëndinë njeriut dhe këtë e bëri me anë të jetës që jetoi në tokë. Studjoni jetën e Krishtit sipas ungjijve dhe shikoni se si e shfaqti këtë dashuri të madhe të Perëndisë:

(1) Jezu Krishti prekej në zemrën e tij kur shikonte njerëzit që vuanin dhe shëronte çdo të sëmurë që takonte (Luka 7:13; Marku 1:34).

(2) Nga mënyra se si Ai sillej me mëkatarët dhe me të persekutuarit (Luka 18:10–14, 15:1–2).

(3) Nga keqardhja që ndiente për njerëzit që ishin rebeluar kundër Perëndisë (Mateu 23:37; Luka 19:41–42).

(4) Duke u bërë mik me ata që nuk kishin miq (Luka 7:34).

(5) Me anë të vdekjes së Tij. E gjithë Bibla përqëndrohet te vdekja e Jezusit, që është shprehja më e lartë e dashurisë së Perëndisë për ne të gjithë (Galatasve 2:20; Romakëve 5:9; 2 Korintasve 5:14).

A ka shembull më të mirë që na tregon dashurinë e Perëndisë se sa vetë jeta dhe personi i Jezu Krishtit?

Shembëlltyra e djalit plangprishës

Një nga skenat më prekëse të Biblës gjendet te Luka 15:11–32. Historia është rreth një ati dhe dy djemve të tij. Djali i vogël mendoi se kishte ardhur koha që të largohej nga shtëpia e të atit. Ai i kërkoi babait të tij pjesën e pasurisë që i takonte. Pasi merr atë që kërkon, djali largohet nga shtëpia. Largimi i djalit duhet t'ia ketë thyer zemrën atit. Keqardhja e tij duhet të ketë qenë shumë e madhe, kur pa që djali i tij braktisi sigurinë dhe ngrohtësinë e shtëpisë. Ati çdo ditë duhet ta ketë pasur shikimin larg në horizont, me shpresën se, një ditë, do të shikonte birin të tij të kthehej në shtëpinë e tij. Kur djali, pasi përfundoi si mos më keq, u kthye në shtëpi, ati menjëherë e priti krahëhapur. Gjithë gabimet e djalit u harruan. E gjithë shtëpia u gëzua për kthimin e djalit të humbur dhe një festë u organizua për të!

Kjo shembëlltyrë na jep shumë mësim për dashurinë e Perëndisë. Mësimi i parë është se dashuria e Perëndisë është në gjendje të plotësojë nevojat më të mëdha që mund të kemi. Studjoni me vëmendje këto të vërteta të gjetura në këtë shembëlltyrë:

(1) Shpirti i humbur (siç mund ta quajmë ndryshe djalit plangprishës) rebelohet, largohet nga marrëdhënia e drejtë me Perëndinë, *por* Perëndia pret që ai të kthehet dhe, kur kthehet, e pret me krahët hapur.

(2) Shpirti i humbur mohohet nga të gjitha anët, *por* prapë Perëndia e mban derën e shtëpisë hapur për të mirëpritur birin e humbur.

(3) Shpirtit të humbur i mungon ndjenja vlerësimit dhe e respektit për veten e tij, *por* Perëndia e fal dhe e pranon atë (kjo demonstron nga personazhi i atit në shembëlltyrë). Ai i jep të birit një unazë, organizon një festë për të dhe i jep atij gjithë të drejtat që i takojnë si djalë i shtëpisë.

(4) Shpirti i humbur është midis të panjohurve, *por* me Perëndinë ai është i rrethuar nga familja dhe miqtë.

(5) Shpirti i humbur është i mbushur me krenari dhe nuk mendon për të tjerët, *por* Perëndia është i durueshëm dhe e pret deri sa ai «t'ia thërrasë mendjes».

(6) Shpirti i humbur është shumë i varfër, *por* Perëndia i jep pasuri të pallogaritshme.

(7) Shpirti i humbur është i uritur, *por* Perëndia i jep «bukën e jetës».

(8) Shpirti i humbur jeton duke u ndier përherë e më i trishtuar, *por* Perëndia i sjell lumturi

dhe gëzim.

Kjo është me të vërtetë një shembëlltyrë e mrekullueshme që na ndihmon të kuptojmë madhësinë e dashurisë së Perëndisë. Lexojeni përsëri këtë shembëlltyrë, duke shikuar të vërtetat e mësipërme.

PËRGJIGJET NDAJ DASHURISË SË MADHE TË PERËNDISË

Si duhet të përgjigjet një njeri pasi e ka kuptuar madhësinë e dashurisë së Perëndisë? Disa përgjigje duhet të jenë të qarta. Shiko përgjigjet që rekomandon Bibla.

E para, pasi të kemi kuptuar madhësinë e dashurisë së Perëndisë, sigurisht që ne duam t'i afrohem Atij! Ne duam të pranojmë faljen e mrekullueshme dhe dhuratën e shpëtimit. Kjo është e vetmja gjë me mend që mund të bëjmë. Te Osea 14:9 thuhet: «Kush është i urtë, t'u kushtojë kujdes këtyre gjërave. Kush ka mend le t'ia kuptojë ato. Sepse rrugët e Zotit janë të drejta; të drejtët do të ecin nëpër to, por shkelësit do të rrëzohen.» Në qoftë se duam të veprojmë me mend, ne do t'i përgjigjemi dashurisë së madhe të Perëndisë.

E dyta, pasi të kemi vendosur t'ia përgjigjemi dashurisë së Perëndisë dhe t'ia bindemi vullnetit të Tij, ne duhet të veprojmë menjëherë, sepse Perëndia është i gatshëm të na pranojë. «Ejani, të kthehem te Zoti, sepse ai na ka copëtuar, por do të na shërojë; na ka goditur, por do të na mbështjellë...ditën e tretë do të na ringjallë dhe ne do të jetojmë në prani të tij» (Osea 6:1–2). Janë të shumtë ata që nuk i përgjigjen Perëndisë kurrë, sepse ata besojnë se janë të pavlerë për të merituar dashurinë e Perëndisë. Perëndia i do të gjithë njerëzit njësoj dhe Ai është në gjendje të ndryshojë të gjithë ata që i binden vullnetit të Tij. Dashuria e Tij është në gjendje që të na transformojë në «krijesa të reja», kështu që ne mund të fillojmë jetën përsëri nga e para. Shpëtimi, në qoftë se pranohet, është i sigurt për ne, edhe nëse kemi bërë mëkate «të mëdha».

E treta, të kuptuarit e dashurisë së Perëndisë do të bëjë që ne ta duam Atë. Dhe, në këtë mënyrë, duke e dashur Atë, do t'ia bindemi urdhëresave të Tij me gëzim. «Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton, është ai që më do dhe kush më do mua, Ati im do ta dojë dhe unë do ta dua dhe do t'ia dëftuem atij» (Gjoni 14:21).

E katërta, ne do të kuptojmë se dashuria e Perë-

ndisë nuk pajtohet me mëkatin dhe me mosbindjen. Në fakt, kjo dashuri kërkon që t'i bindemi dëshirës së Tij dhe të ndjekim udhëzimet e Tij. «Nëse ndokush më do, do ta zbatojë fjalën time; edhe Ati im do ta dojë» (Gjoni 14:23). Pali përmendi «mirësinë» dhe «rreptësinë» e Perëndisë, duke treguar se dashuria e Perëndisë nuk mund të shfaqësojë ata që nuk i binden vullnetit të Tij. Romakëve 11:22 thotë: «Shih, pra, mirësinë dhe rreptësinë e Perëndisë: rreptësinë mbi ata që u rrëzuan dhe mirësinë ndaj teje, në qoftë se ti do të ngulmohesh në mirësi, përndryshe edhe ti do të këputesh.» Kujtoni Izraelin. Perëndia kërkonte që Izraeli të ndiqte vullnetin e Tij, por kur ata nuk e bënë këtë. Perëndia tha: «...Për shkak të ligësisë së veprimeve të tyre do t'i dëboj nga shtëpia ime! Nuk do t'i dua më;...» (Osea 9:15–17).

KONKLUZIONI

Vetëm ata që i binden Perëndisë do të përfitojnë nga dashuria e madhe dhe e pamasë e Tij. Pasoja e përgjigjes sonë ndaj dashurisë së Perëndisë janë serioze. Perëndia ose do të tregojë mirësi nëse i bindemi Atij, ose do të tregojë rreptësi nëse e mohojmë Atë (shikoni te Osea 9:15).

Dashuria e Perëndisë me të vërtetë është një nga mësimet më të rëndësishme të Biblës. Kjo dashuri tregon gadishmërinë e të Plotfuqishmit për t'i ofruar njeriut mundësinë për t'u shpëtuar plotësisht. Si i jeni përgjigjur ju dashurisë së Tij? A e nënvlerësoni dashurinë e Tij? A i kuptoni pasojat që vijnë kur nuk i bindeni vullnetit të Tij për jetën tuaj?

Dashuria e Perëndisë ofron të vetmen shpresë shpëtimi për njeriun mëkatar. Perëndia i kërkon njeriut që (1) ta pranojë ungjillin si Fjalën e Tij dhe të besojë te Krishti si Biri i Perëndisë (Veprat 16:31), (2) të pendohet dhe të ndryshojë mënyrën e të jetuarit (Veprat 3:19), (3) të rrëfejë besimin e tij përpara të tjerëve (Mateu 10:32) dhe (4) të vendosë që të jetojë sipas vullnetit të Perëndisë çdo ditë të jetës së tij. Pasi të jenë plotësuar këto hapa, njeriut i kërkohet të pagëzohet (zhytet në ujë) për faljen e

mëkateve (Veprat 2:38, 22:16). Pasi t'i kemi zbatuar këtë urdhëresë të thjeshta, Perëndia na shton si kristianë të bindur në kishën e Tij. Vetëm duke qenë anëtarë të kishës së Tij ne mund të përfitojmë plotësisht dashurinë e Tij. Bëji vetes këtë pyetje: «A i jam përgjigjur dashurisë së Perëndisë duke bërë gjithçka që Ai kërkon nga unë?»

Në mënyrë që Perëndia t'ju falë mëkatet, *duhet ta pranoni* faljen me kushtet e saj. Ky fakt është ilustruar mirë nga ngjarja e mëposhtme historike. Në 1829 ndodhi një nga ngjarjet më interesante in historinë e Amerikës. Andrew Jackson (presidenti i atëhershëm i USA) i ofroi lirinë të dënuarit me vdekje George Wilson. Pavarësisht nga kjo, i faluri u ekzekutua! Arsyeja mund të shpjegohet shkurtimisht. Kur Wilson dëgjoi për lirinë e tij, ai tha: «Unë nuk dua të falem, Unë nuk e pranoj ofertën.» Wilson me të vërtetë nuk donte të falej. Ky rast u apelua në Gjykatën Supreme dhe kryegjyqtari John Marshall dha këtë vendim: «Falja është një copë letër, vlera e së cilës varet nëse i faluri e pranon atë apo jo,...nuk është më falje në qoftë se refuzohet.» Meqë nuk e pranoi faljen e ofruar, George Wilson u ekzekutua me varje.

Bota jonë është e mbushur me njerëz që shpirtërisht i ngjajnë George Wilson dhe refuzojnë të pranojnë faljen që Perëndia u ofron përmes Jezusit. Sa e trishtueshme dhe e pakuptimtë! Kur Jezusi u vu në provë nga farisenjtë, ai tha: «Unë po shkoj dhe ju do të më kërkonit dhe do të vdisni në mëkatin tuaj. Atje ku shkoj unë, ju nuk mund të vini», «...sepse po të mos besoni se unë jam, ju do të vdisni në mëkatin tuaj» (Gjoni 8:21, 24). Te Gjoni 8:36 lexojmë: «Pra, nëse Biri do t'ju bëjë të lirë, do të jeni me të vërtetë të lirë.» E vetmja mënyrë për të marrë faljen e ofruar nga Perëndia është të pranojmë ofertën e lirë (të dhënë nga dashuria e Tij e madhe) dhe thjesht t'u bindemi urdhëresave të ungjillit (Romakëve 10:9–10; Luka 13:3; Veprat 2:37–38, 22:16). Vetëm një i pamend nuk do të pranonte faljen e Perëndisë!

Autor: John L. Kachelman, Jr.
Marrë nga studimi: "Perëndia kundër ateizmit"
© 2002, 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara